

AUTORUL E ÎN SALĂ

Comedie de ION BĂIEȘU

Distribuția :

(În ordinea indicată de autor)

<i>Comentatorul</i>	MIHAI FOTINO
<i>Pompiliu</i>	COSTEL CONSTANTIN
<i>Stela</i>	COCA ANDRONESCU
<i>Milițianul</i>	IGOR BARDU
<i>Soțul</i>	ANDREI IONESCU
<i>Neli</i>	DIDONA POPESCU
<i>Boambă</i>	CONSTANTIN STĂNESCU
<i>Firuța</i>	{ ERIKA BĂIEȘU studentă I.A.T.C. FLORINA VARĂ
<i>Lili</i>	DRAGA OLTEANU MATEI
<i>Florica</i>	AIMÉE IACOBESCU
<i>Autorul</i>	MIRCEA COJAN

Diracția de scenă : MIHAI BERECHET
Scenografia : CONSTANTIN RUSSU
Melodii : H. MĂLINEANU
Artist emerit

*Transpunerea
pe sintetizator :* GABRIEL BASSARABESCU
Dansurile : MALOU IOSIF
Coloana sonoră : ANDREI RIVALET și NICOLAE BASOV
Regia tehnică : TRAIAN ZECHERU și MARCEL BĂLĂNESCU
Sufleor : CRISTIAN BABEȘ jr.

Aimée Iacobescu

Costel Constantin și Andrei Ionescu

REPERE

BIOBIBLIOGRAFICE

● **Ion Băieșu** e născut la 2 ianuarie 1933 în comuna Aldeni, județul Buzău și e licențiat al Facultății de limbă și literatură română din București (1962);

Debutează în 1951 publicând în ziarul „Viața Buzăului” poezia „Răspunsul UTC-istului”;

Teatru

● 1966 — Teatrul „Barbu Delavrancea” din București îi prezintă în premieră piesa **Ariciul de la „Dopul perfect”**;

● 1968 — Premiera pe țară, la Teatrul de stat din Arad a piesei **Iertarea**. În același an piesa va fi reprezentată și la București („Teatrul Mic”), Iași, Bîrlad, Cluj (în limba maghiară);

● 1971 — Teatrul de Comedie montează piesa **Preșul**. Ulterior ea se va afla și pe afișul Teatrului Maghiar din Satu Mare (1972), Teatrului Maghiar din Cluj (1972), Teatrului de stat din Oradea (1973), Teatrului de stat din Arad (1974), Teatrului Național din Ankara (Turcia — 1975), Buhnen der Stadt Nordhausen (R.D.G.— 1981)

— I se joacă la Teatrul de stat din Arad și la Teatrul „C.I. Nottara” piesa **Vinovatul**

— La Londra („The little Theatre”) are loc premiera piesei **Dresoarea de fantome**;

● 1974 — Piesa **Chițimia** vede lumina rampei la Teatrul de stat din Sibiu și la Teatrul „L.S. Bulandra” din București;

● 1977 — Premiera piesei **Jocul** la Teatrul „C.I. Nottara”;

● 1978 — Teatrul „L.S. Bulandra” și Teatrul de stat din Ora-

dea montează piesa **Alibi**;

— **Lucrarea în căutarea sensului pierdut** este reprezentată pentru întâia oară la Budapesta;

● 1982 — Are loc la Galați premiera piesei **Ciudatul rol al întâmplării**. Teatrul „I. Vasilescu” din Giurgiu va prezenta aceeași piesă în 1985;

T.V. — Film

● 1967 — Se prezintă la televiziune serialul **Tanța și Costel**;

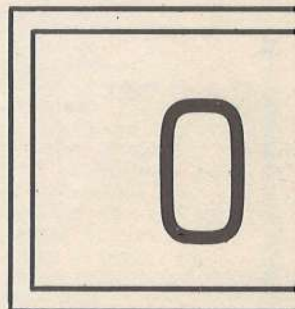
● 1964—1985 — Sînt realizate scenariile de film: **Camera albă, Maiorul și moartea, Astă-seară dansăm în familie, Mere roșii, Rătăcire, Omul care ne trebuie, Grăbește-te încet, Să ne mai vedem**;

Volume

Proză: „Necazuri și iubiri” — schițe (1956), „Noaptea cu dragoste” — schițe și nuvele (1962), „Oameni cu simțul umorului” — schițe umoristice (1964), „Sufereau împreună” — nuvele (1965), „Iubirea e un lucru foarte mare” — povestiri despre Tanța și Costel (1967), „Umor” — schițe (1970), „Fotbalul e un joc de bărbați” — povestiri (1971), „La iarbă albastră” — schițe umoristice (1973), „Pompierul și opera” — schițe umoristice (1976), „Dragoste bolnavă” — schițe umoristice (1980), „Umorul la domiciliu” — schițe (1981), „Balanța” — roman (1985).

Teatru: „Teatru” (1970), „Cine sapă groapa altuia” (1974), „Chițimia” (1975), „În căutarea sensului pierdut”, „Boul și viței” (1982);

Foarte posibil ca autorul să fie printre noi. Dar în ce chip? Se ascunde în culise? Face parte din distribuție? Este unul dintre spectatori? Sau, pur și simplu, ne privește fără a se lăsa văzut de la fereastra maestrului de lumini? Nu cumva ne

ascultă reacțiile din cabina sonorizatorului? Oricare dintre aceste supoziții rămîne valabilă, deoarece la Băieșu totul este cu puțință! În teatrul său, naivitatea persoanelor incriminate se dovedește a fi altceva decît puritate sau candoare, franchețea altceva decît cinste și loialitate, iar ridicolul împrejurărilor în care se așează, altceva decît o rușine înțeleasă și trăită ca o pedeapsă. Cîteodată asisti la asaltul vulgarității pe care scriitorul o denunță cu o indignare aprinsă tocmai pentru că imundul este spontan, frust și ingenuu. Alteori ai senzația că întâmplările înfățișate sînt de o banalitate

Mihai Fotino și Didona Popescu

Constantin Stănescu

Mircea Cojocaru

lui și răzbătutului e cumpănită, pe celălalt taler, de greutatea observațiilor neașteptate, pline de spirit și de vervă. După cum personaje de serie, care nu par a merita să ne rețină prin nimic, devin interesante și pline de relief prin însăși replicile care fac

toate micimile și mărginirile. Cu organul obscur și puținel al remușcării ele își numesc din când în când nulitatea morală pe care, însă, și-o acceptă cu vitalitatea primară a ființelor inferioare și rezistente. Transformând fulgerător regretul și jălania în

să se exprime nestingherit cum i-ar încuviința și nu s-nici o clipă de argumente dreptățile pe care le invchiar ar subscrie la ceea ce deră binele, frumosul, bunul de la sine înțelesul. În felul a

AUTORUL ÎN SALĂ?

efortul să răstoarne o astfel de legitimă impresie. Comediile lui Băieșu sînt de un haz irezistibil și interpreții se bucură laolaltă cu spectatorii să-l dezvăluie și să-l potențeze. E un umor firesc, niciodată căutat. Se bizuie pe auz, pe vază, pe cunoaștere. Scoate la iveală trivialitatea de gîndire, simțire, vocabular a unei categorii umane pusă pe hoție și huzur, și nedisimulîndu-și poftele, rapacitatea, josnicile, cinismul. Ținta predilectă a satirei sale sînt fapte pentru care existența este pe față tragere la fit, trîndăvie, minciună, delapidare, jaf, iar sinceritatea nevizitată

complezență și aprobare de sine, aceste personaje insensibile la foc și la apă, străine de sentiment și de gînd, sînt incapabile de orice primenire, rămînînd mereu egale cu nețrebnicia. Și bine face Băieșu că le ia în „bășcălie” și nu le dă girul unei analize stăruitoare. Astfel le condamnă încă mai drastic. Cum încearcă să pară că tînjesc după un ideal și după o coerență superioară, cum le închide ușa în nas. În adevăr, nu-i nevoie să rămînem prea multă vreme în preajma lui Costel, Tanța și ai celorlalți paraleli ai umanului pentru a-i cunoaște pe de-a întregul. Ei

maturgul dă pertinent în vilesolurile unor psihologii și meînguste și fetide, neroade și care se așează dincolo de rnoastră.

O fi autorul în sală? Mai mîgur. E printre noi spectato-bește odată cu actorii. Cola cu toată echipa spectacol față. Care pare o însăilare dplări vecine cu absurdul și de fapt la ordinea morală, la și consecvența unei atitudini deamnă să tratăm jerpelitu cietății așa cum se cuvine. zînd. Aceasta-i avuția și

Costel Constantin și Coca Andronescu

Draga Olteanu și Costel Constantin

Chiriță Dumitrescu (șef regizorat), ing. Corneliu Ciolac (șef de producție), ing. Ionel Pascu (șef compart. electronic), ing. Vetuța Gavrilă (șef compart. electric scenă), Elena Ion (șef atelier coafură), T. Stoichiță (șef timplărie), C. Alexandru (șef tapiserie), Nicolae Alexandru și Maria Gherghiță (șefi eroitorie), V. Paraschiv și N. Pascu (lumini), Simion Simbotin (șef mașinist), I. Zaharachescu (șef cizmărie), Gh. Cursaru (șef boianerie), A. Pinoșeanu (șef mecanică), Sunet: Gh. Adamschi, Machiajul: Vl. Antoci.

scriu. Am să dau aici câteva amănunte
țioase, spunându-vă adevărul pînă la c
Nu scriu niciodată în timpul zilei. Zi
pierd cu tot felul de nimicuri, orele e
scapă printre degete. În schimb, mă
foarte devreme, iar la ora două noaptea
mă trezesc. Nu pentru că ar suna ceasul
teptător de pe noptieră. E soneria mea
rioară care țîrîie la ora și momentul resp
un glas necunoscut și straniu, care îmi
tește: „hai, băiete, la treabă!” Mă scol, mă
pe față, mă bărbieresc (obișnuiesc să a
orice împrejurare, o ținută decentă), îmi
halatul, papucii (sau invers, nu contează)
fac o cafea și mă așez la masa mea de luc
masă mică și joasă, cu picioarele sub
(care a slujit cîndva la bucătărie), ignorî
mod deliberat biroul din stejar masiv, ca
înhibă. După ce fac puțină ordine printre
și caiete cu însemnări, cercetez cele zec
xuri care îmi stau totdeauna la dispoziție
ce zecă? veți întreba. Din grija (poate
surdă) ca, în caz că nouă pixuri dintr-o
încetează să mai scrie tocmai în noaptea
mă bîntuie o idee de excepție, să-l am
zecelea la dispoziție. Unul dintre ele est
argint, marca **Cross** (o marcă celebră), și
folosesc decît pentru titluri și iscălitur
timp ce-mi beau cafeaua, fac o pasiență, o
știu cum o să-mi meargă în ziua respec
Cunosc mai bine de jumătate din cărți din
cina semnelor pe care le au, așa că pasie
îmi ies întotdeauna excelent. Nu contează
mă trișez singur, contează ca încredere
propriile mele forțe, în destinul și succ
meu să fie asigurate. Odată terminată
feaua ar trebui să mă apuc de scris. Nu, n
apuc. Ies pe balcon și privesc cerul, trag
adînc în piept, urmăresc un trecător întî
ascult lătrăturile unui ciine îndepărtat, î
tînd oasele, trosnindu-le cu voluptate eto
întorc la masa de lucru, iau pixul în mînă
cel verde, de obicei, pentru că verdele e o
loare optimistă, o culoare care îmi poartă
roc) și fac cîteva semne pe coala albă, o
văd dacă mina e bună, eventual desenez
sică sau o pasăre, ca să-mi pot aduna gî
rile. Apoi, deodată, scriu prima frază. P
mea frază este, întotdeauna (criticii cei
perspicaci au observat asta), meteorolo
Adică anunță starea vremii în care se va
fașura acțiunea: „Vîntul șuiera subțire, as
și strident”. Sau: „leșind din casă, Vasile f
bit de o pală de vînt rece și dușmănos”.
„Afară răsărise un soare imens și auriu,
auspiciiile căruia ziua se anunța a fi pe d
fericită”. Apoi, vreme de o jumătate de oră
chiar mai mult, cizelez această frază,
cînd-o la perfecțiune. Schimb un cuvînt, o
gulă, o transcriu, pînă simt că mi se
foame și mă duc la bucătărie să-mi pregă
un sandwich. Cățelul Gioni, care e foarte
sibil, simte că în bucătărie e o activitate o
care și ține la fața locului. Firește, îi pregă
și lui ceva, după care servim împreună n
dejun. Întorcîndu-mă la masa de lucru,
serv că s-a făcut deja ora patru. Încep să
foiesc cu calm notițele de peste zi, gînd
trecute în grabă pe hîrtie, în speranța de
transformate în literatură. Uneori nu reuș
să le descifrez imediat și, ca să nu mă e
vez, mă duc la bucătărie și-mi pregătesc
ceai. Îl las cinci minute să se răcească, o
care îl beau calduț, încet, cu sorbituri mic
așa, vine ora cinci, ora la care mă întind
canapea și răsfoiesc o carte. Uneori, led
mă predispune la somn, dar, de obicei, m
deamnă la visare. O visare plăcută, od
toare, care se prelungește pînă la ora ș
cînd mă îmbrac și mă duc după ziare. Mă
torc pe la șapte fără un sfert, fierb lap
beau o cană întregă și mă întind din nou
canapea, ca să citesc presa, mai ales
sportivă. Pe la șapte și jumătate, somnul
prinde pe nesimțite, astfel încît, pe la opt,
mă trezește nevastă-mea, ca să răspund la
lefon, ea zice în șoaptă: „Îmi pare rău, dar
pot deranja, se odihnește, a lucrat t
noaptea”.
Și, atunci, se naște întrebarea: cînd luc
totuși?

E un mister pe care îl las spre dezlegare
torilor mei biografi. Sint curios cum se
descurca.

ION BĂIE

Secretar de redacție: **Claudiu Cristescu**

Prezentare grafică: **Gheorghe Gheorghide**

Foto: **Ioan Oprea**